

מסורת הש"ס

כל היר פרק שני נדה

טו.

עין משפט
נר מצוה

בב מ"א מ"ה מהל' שגגות
ל' ו'
בב ג' מ"י מ"ג מהל' שגגות
ממלא מ"שכ ומשכ
הלל' ח'
בד ד' מ"י מ"ד מהל' אסורי
זכיה הל' ט' ופ"ד מהל'
משכ ומשכ הל' ז' סמך לאוין
קל':
בב ה' ו' מ"י פ"ד מהל' אסורי
זכיה הל' ט'
סמך סמך:
בב ז' מ"י ש' הלל' ט' ועי'
נ"מ סמך ש' טושיע
י"ד ס"י קפד ספק אל'
בב ח' מ"י פ"ג מהל' שגגות
משכ ומשכ הל' ט':

תוס' הרא"ש

עד בידה ואין עד בידה
מיבעי ליה, פ"ש"י א"כ
איבעי ליה למתני לפלוגי
בין עד בידה לאין עד בידה
דלא תיפוק מיניה חורבא
דהשתא משמע דאפי' עד
בידה ולא תיפוק אלא כדי
שתד מטהרי רבנן, וקשה
לפי' דהא מנחי אוקימנא
בעד בידה ואפי' דלא קחני
עד בידה ולא תיפוק אלא
נפיק מיניה חורבא, ועוד
אמאי קאמר עד בידה ואין
עד בידה מיבעי ליה לא הוה
בידה למיבעי אלא אין עד
בידה מיבעי ליה הלכך
נראה לפרש דה"ק אפי' עד
דאוקימנא מנחי בעד בידה
מ"מ כי נוקי ברייתא באין
טפי מאיני וי"ל דהכא ודאי
לענין בדיקה היכי דאיתיה
במחא בדיקה טפי מהיכא
לדיחיה במחא אבל לעיל
דאיידי לענין תביעה אורחא
דמילתא הבא מן הדרך
דרכו לפי' ולרצות: **אפי'**
הגיע עת וסתה מותרת
ווסתות דרבנן, ומ"מ היאך
מותרת הא אמרינן בספ"ב
דשבועות אזהרה לבני
ישראל שיפרישו מגשותיהן
שעה אחת סמוך לווסתן
כ"ש שאם עבר ווסתן שיש
לספק שמא ראתה, וי"ל
דמיירי כגון ששהתה אחר
ווסתה כשיעור זמן טבילה
אסור דדאי ראתה חשבינן
לה ומתוך זה יש לדקדק
דס"ל לר' יוחנן לקמן
לוסתות דרבנן:

לא שהתה כדי שתרד מן המטה מממאה את בועלה [וחייבת באשם תצוין] שהתה כדי שתרד בו' ר"ע אומר מממאה בועלה, תימנה אי ר"ע מודה זרישא כדמשמע דלא פליג אלא אסיפא א"כ סבר יש אס למסורת וצפ"ק דסנהדרין (דף ד.) אית ליה לר"ע יש אס למקרא גבי רביעית דס הזנה משני מתים דקאמר נפשות קרינן וליכא למימר דהכא פליג נמי זרישא דהתנן פ' דס שמיטה (כרימות דף כב:) בחמיכה של קודש וחמיכה של חולין אכל אחד את הראשונה וזא אחר ואכל את השניה זה מציא אשם תלוי זה מציא אשם תלוי דברי ר"ע ואמאי חייב השני הא בשעה שאכל לא היו לפניו צ' חמיכות ולמלא דעבי צ' חמיכות פטור ככה"ג כדלמך התם כסוף פרקין ורבי נמי אית ליה צפ' ספק אכל (סס דף יח.) היכא דאכל את הראשונה צמוד והשניה צסוג דחייב אשם תלוי על השניה ורבי סבר צפ"ק דסנהדרין (דף ד.) יש אס למקרא וז"ל דיש שום חילוק בין מקרא למסורת זה למקרא ומסורת דעלמא דחייב צר רב דעבי צ' חמיכות סבר דכ"ע ספרי הכא דיש צ' למקרא ורב אסי דפליג עליה סבר דכ"ע צרישיאס למסורת כמזשמינו (צ"מ דף דף כב:) גבי יותן דומיא דיתן ועוד דומיא דעבד (פסחים דף טו:) ועוני דומיא דעני (סו. נ.) וכפות דומיא דכפת (סוטה דף נב.) והתם יש טעמא לחייבא דרבי רב דעבי צ' חמיכות ור"א דעבי צ' חמיכות אשם תלוי על חלב כיו והא כמה תנאי פליגי במקרא ובמסורת ואמאי נקט טפי ר"א דעמומי הוא וגם המקשה וכי לא הוה ידע דטובא תנאי פליגי במקרא ובמסורת אלא כדפרישית ועוד י"ל דר"ע ורבי איירו דהראשון לא אכל כל החמיכה אלא חמשה חמשה חמשה היו עדיין צ' חמיכות לפניו וכענין זה מתוך הירושלמי דהאשה רבתי: **האי** עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה, פ"ש"י דה"ל לפלוגי הכל בשעה וקשה דלמא מפליג דידה צאין עד זידה צין שהתה ללא שהתה וגרסה לפרש דצין לפורשי צרייתא צאין עד זידה צין דממיתין איירי צש עד זידה: **בשמיא** דאמר ריה שעתה, ומ"מ מודה שמיא צחד אחר דטמא שבעה כיון דחייב אשם תלוי: **אמר** רב **למפרע** ור"מ היא, וא"מ דצפ"ק דיומא (דף ג.) תנן מפרישין כ"ג מצינו ו' ימים שמיא יצא על אשמו י' ספק נדה וקאמר י' כמלא כר"ע דאמר אף מטמאה את בועלה וקאמר רב חסדא דלמי אפילו כרצנן וצחד אחר מודו דבועלה טמא ו' אמאי לא משני שמיא תמלא כחם דהא מודים חכמים לר"ע צרוכה כחם וי"ל משום שמואל דאמר הכא מכלא ולהא ועוד י"ל דהיא צבדוק חלוקה קודם פרישמו ואז לא נטמא הכהן קודם דדיקה וא"מ

שמיא כר"ע אסר אומרים שמימאה אס בועלה, כל מעת לעת ואין לכס שיעור צדבר אלא מעת לעת: לא שמענו, את שיעורו וכר"א לא סבירא לן: לא שהתה כדי שתרד, אלא כדי שתרד וצדוק ועודה צמטה טמאין מספק דהיינו אחר אומרים כרצ חסדא: **שהתה** דנפיש שיעוריה: **אחר** הזמן הוא זה, כלומר אחר אחר הוא זה: **וכן** מעת לעת, כלומר כשיעור הזה ומכלא ולהלן כל מעת לעת של בעילה אס צדקה ומלאכה שמיא בועלה מטמא משום נוגע צמעת לעת צנדה טומאת ערב וספק מדצנן למלות ואינו מטמא משום בועל נדה טומאת שבעה ואפילו למלות: **נכנס** להיכל, לקמן מפרש לה: **בשמיא** לרב חסדא, דאמר כדי שתרד אחר אחר הוא היינו דמטהרי רבנן: **וכי** תימא דאין עד זידה, דאחר שתרד הוצרכה להושיט דהוה להו תרי שיעורי א"כ איבעי ליה למיחייב ולפלוגי צין עד זידה לאין עד זידה דלא תיפוק חורבא מיניה דהשתא משמע דאפילו עד זידה דלא שהתה אלא כדי שתרד מטהרי רבנן ומדלא מפליג ש"מ דודאי מטהרי רבנן צדכי שתרד לחודיה: **בשמיא** גמר ציאסו, ואפילו הכי לר"ע מטמאה את בועלה דהערה צנדה כגמר ציאה דכתיב (ויקרא כ.) את מקורה הערה אכל לענין קרי עד שיריע: **ור"מ** היא, דמחמיר צתמיס כדלמך צפ"ק (לעיל ה.) ולקמן צפרק צא סימן (דף נב:) **פשיטא**, מאי מודי הא צלמפרע פליגי לגבי מעת לעת ולא צמכאן ולהא: **וכתמיס** דרבנן, אפי' מכלא ולהא: **אין** שור שחוט, דלמחול לא חוזי אלא סיג צעלמא הוא: **הכא** הרי שור שחוט לפניך, דצפ"ק לא נעסקה וצשוק של צתמיס לא עברה ומיזם שלצשהו היא צספק זה: **מתני'** כל הנשים צחוקה טהרה לצעלין, צלא צדיקה צלא הוצרכה צדיקה אלא לעסקה צטהרות: **גבי** צסוק ימי עונסה, ל' יום לר"איה אכל לאחר ל' צעיא צדיקה הוהיל וסתם נשים חזין לסוק עונה: לא שנו, כדי מלאה תוך ימי עונסה לא צעיא צדיקה: **אלא** שלא הגיע עם וסתה, צמוך אומן ימיס שיה צדך כגון אשה שיש לה וסת ולא הגיע צמוך אומן הימים: **אכל** הגיע עם וסתה, קודם ציאסו מן הדרך: **אסורה**, דלורח צזמנו צא: **דאורייתא**, הלמ"מ דמחזיקין לה צטומאס ספק: **וסתם** דרבנן, הצריכה חכמים לצדוק ציוס וסתה שמיא תראה ומיזו היכא דלא הוה צעיר ולא ידעינן אי צדקה אי לא צדקה לא מספקין לה צטומאה: לא

אמאי קאמר שמיא תמלא אשמו ספק נדה לימא ודאי נדה אס צבדוק שיעור וסת סמוך לצעילה וי"ל דהא לא שמיא: **הבי** איתמר לא שנו אלא שמיא שעת וסתה, לא היה לו לחזור ממא שמיא תמלא לא שנו אלא שאין לה וסת דלמך הוא דהיא צחוקה טהרה כדלמרינן צפ"ק (לעיל ג.) כל צעלה לא צעיא צדיקה אפילו אין לה וסת והיה יכול להוסיף ויש לה וסת נמי כשלא הגיע שעת וסתה כיו' אלא מייצח הלשון שמיא תמלא צלא מוספת: **אפי'** הגיע זמן וסתה מותרת, תימנה היאך מותרת הא אמרינן צצבעות פ"צ (דף יח.) ולקמן פרק האשה (דף סג.) אזהרה לצני ישראל שיפרשו מגשותיהן סמוך לוסתן וי"ל כשהשתה אחר וסתה שבעה ימים שיכולה לצבול איירי דספק טבילה מוילאה מידי ספק ראתה כהוה דר' יוחנן דצסמוך ולמ"מ וסתות דאורייתא אפילו שהתה כשיעור זמן טבילה אסורה דודאי ראתה חשבינן לה ומתוך זה יש לדקדק לדקדק דס"ל לרבי יוחנן דצסמוך (ס) וסתות דרבנן: